

en goederen aan den verzekeraar kan overlaten, in geval van schipbreuk, stranding of wegens andere oorzaken. 4)

Mogen we hier denken aan een verzekerings-transactie? Of is dat wel wat ver gezocht een dergelijke overeenkomst uit den tekst te lezen?

Onder welke vlag voeren die schepen en wie was hun opdrachtgever?

W. E. VAN POPTA.

4) Wetboek van Koophandel, 2e deel, Zeerecht, art. 663. Bedoeld is hier het oude Wetboek van 1838.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

Die Aanstaande Synode.

Nadat ons die kopie vir die vorige uitgawe van Die Kerkblad aan die drukkers gestuur het, het ons berig gekry dat die Geref. Kerke van Nederland 'n deputaat stuur om ons aanstaande generale synode by te woon, die broederlike groete van die Kerke in Nederland aan ons oor te bring en die bande van korrespondensie nouer aan te haal. Die deputaat van die Nederlandse Geref. Kerke is onder ons geen onbekende nie, want vir hierdie doel is afgevaardig Dr. S. O. Los, vroeger predikant van Pretoria en 'n tydlang professor aan die Teologiese Skool in Potchefstroom en sinds 1920 predikant in Den Haag. Dr. Los het 'n tyd gelede sy emeritaat as predikant van Den Haag verkry. Ons voel bly en dankbaar dat Dr. Los, hoewel reeds emeritus-predikant, nogtans die kragte en die geleentheid het om die reis na Suid-Afrika te onderneem en die Kerke in Nederland op ons synode te verteenwoordig. Ons roep hom 'n hartlike welkom toe en wil vertrou dat sy verblyf onder ons vir hom baie aangenaam sal wees. In ons kringe is Dr. Los nog goed bekend en tussen hom en ons bestaan daar baie bande wat nie deur die tyd verbreek is nie. Ons stel dit ook hoog op prijs dat die Geref. Kerke in Nederland weereens 'n deputaat gestuur het na ons sinodale vergadering om die bande van korrespondensie en broederlike gemeenskap te versterk.

Uit Die Kerkblad van 1 Febr. 1939.

Over het Agendum van bovengenoemde Synode.

I.

Zooeven is verschenen de Agenda van de 28e Synodale vergadering van „Die Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika“, die te Bloemfontein in Maart 1939 zal worden geopend. Deze Agenda is verzorgd door de corresponderende gemeente te Heidelberg. Ze bevat o.a. 30 rapporten over zaken door een vorige synode aan commissies opgedragen. De synode wordt samengesteld uit afgevaardigden van alle 120 gemeenten. Voor de eerste maal zal de synode in vijf seksies worden gesplitst, om de zaken vlugger te kunnen behandelen.

De Agenda is een lijvig boek van 117 bladzijden. Ze bevat een rapport over sociale euvels, zooals Neomalthusianisme, Staatsloterij, Hondenwedrennen, Schijfschieten op Zondag. Voorts een rapport over het arme-blanken-vraagstuk en het coördineren van armenzorg en staatshulp. Daarin komt deze zin voor: „Het ambt komt in het gedrang door het toenemen van staatshulp. Wat en hoe aan gedaan? De een roept: Spring in en help, ongeacht de beginselen. De ander: Kerk, pas op, houdt u er buiten. Het is gevaarlijk daaraan mede te doen! De commissie adviseert daarom, dat de Kerk van de beschikbare staatshulp, met de diakonie als orgaan, gebruik make. Dan komt het ambt tot zijn recht.“

Een ander rapport is een aanbeveling van den bundel „Eenige gezangen, in het Afrikaans vertaald“. Deze bundel bevat alleen berijmde Schriftgedeelten. Op de Synode van 1936 is reeds besloten, dat tegen de invoering daarvan geen principiële bezwaren bestaan. Nu alle gemeenten voldoende kennis hebben genomen van die gezangen, wordt geadviseerd om tot de invoering daarvan over te gaan. Echter met dien verstande, dat elke kerkeraad vrij blijft om ze te gebruiken of niet. Zoodra zijn gemeente rijp daarvoor is, dan invoeren.

Een interessant rapport is ook dat over het recht van appél op de meerdere vergaderingen. Daarin wordt voorgesteld om bij den aanvang van elke synodale vergadering een commissie te benoemen, die met den Professor in het Kerkrecht zal onderzoeken of het appél ontvankelijk is of niet.

Ook bevat de agenda een rapport over Kombinate-beroepen. De commissie beveelt aan, dat eventuele gemeenten, die zich combineeren, bij het beroepen van leeraars zullen stemmen alsof ze één gemeente waren. De bevestiging zal geschieden in die gemeente, waarin de beroepen leeraar gaat wonen. De overige contractuele bepalingen

zijn van denzelfden aard als die in Nederland gebruikelijk zijn.

Wat de Liturgie betreft, stelt een commissie voor het gebed voor kranke en aangevochten menschen, dat niet officieel is, weg te laten. In de andere formulieren, o.a. 'thuwelijksformulier, zijn enkele wijzigingen noodzakelijk. Voor het H. Av. zal een verkort Nagmaalsformulier, met behoud van de beginselen van het bestaande formulier, worden opgesteld en aan de vrijheid van de gemeenten worden gelaten om het lange of korte formulier te gebruiken.

Wat de emeriteering en losmaking van dienaren des Woords betreft, wordt door een andere commissie gerapporteerd, dat de Synode van 1930 heeft besloten, dat een predikant, die parlementslid wordt, zijn radicaal als predikant verliest. Een sterke minderheid was toen tegen dit besluit gekant. De motieven van de Synode waren echter van praktischen aard. Ten einde deze zaak beter te regelen stelt de commissie voor, dat een predikant eerst zijn kerkeraad, en zijn classis met de deputaten van de Part. Synode moet raadplegen, eer hij zich verkiesbaar stelt. Ook moet de noodzakelijkheid van zulk een stap blijken, en daartoe behoort de Synode een leidraad te geven naar de beginselen door Voeltus, den vader van het Geref. Kerkrecht, aangegeven. Andere leeraars, die als professor in de theologie of in de zending of in de barmhartigheidsgestichten gaan arbeiden kunnen emeritaat bekomen.

Het rapport in zake art. 21 D.K.O. inzake het onderwijs is van historischen aard. De commissie ad hoe acht den tijd nog niet gekomen om de taak van de kerk als instituut ten opzichte van de school duidelijk te formuleeren en wil deze zaak nogmaals commissoriaal maken. Wel heeft de Synode van Pretoria (1933) en heeft de particuliere synode van Transvaal reeds een beleid ten opzichte van Chr. Nat. onderwijs neergelegd, doch in den boezem van de Kerk bestaat hierover nog verschil van gevoelen.

Ziehier een kort overzicht van enkele rapporten. Wij zijn benieuwd wat de a.s. synode in dezen beslissen zal. Tot dusver is er nog weinig verschil tusschen de praktijk die in Nederland en die in Zuid-Afrika gevolgd wordt. Daardoor kan men in vele opzichten reeds vermoeden wat de synode zal besluiten.

L.

BRIEF UIT AMERIKA

The Orthodox Presbyterian Church.

Ja, er schijnt weer iets nieuws te zijn onder de zon. Van de Orthodox Presbyterian Church hebben de lezers der Reformatie nog niet eerder gehoord. In het land van vele kerken en kerkgenootschappen is er weer, zooals het schijnt, een nieuw kerkgenootschap bijgekomen. Toch is dit niet zoo. Er is niets anders dan een nieuwe naam.

Toen de vierde algemeene synode van de Presbyterian Church of America verleden voorjaar gesloten werd, had men het al voorzien dat er misschien een speciale synode bijeengeroepen moest worden. De Presbyterian Church of America had ja vele vijanden. Van die vele vijanden was er één, die in vijandschap boven alle anderen uitmuntte. Dat was natuurlijk de Presbyterian Church in the U. S. A., de kerk, waarvan de Presbyterian Church of America zich had afgescheiden. Op allerlei wijs werd getracht de nieuwe kerk tegen te werken. Daarvan spreek ik nu niet verder. Alleen maar dit. De oude kerk heeft de nieuwe kerk bij de overheid des lands aangeklaagd. Daar bestonden, zeide men, goede redenen voor. De menschen kwamen door het feit dat de namen der nieuwe en die der oude kerk zooveel op elkaar geleken, in de war. Het goede werk der oude kerk werd hierdoor tegengehouden.

Het proces heeft nog al een poos geduurd. Door de pleitbezorgers der nieuwe kerk werd gewezen op het feit dat de Presbyterian Church in the U. S. A. en de Presbyterian Church in the U. S. A. jaren lang naast elkaar hebben bestaan zonder verwarring van beteekenis; hoe veel te minder dan zou er verwarring ontstaan vanwege den naam der nieuwe kerk. Toch sprak de eerwaarde rechter het als zijn oordeel uit, dat de oude kerk gelijk had. De Presbyterian Church of America werd verboden haar naam verder te gebruiken.

Wat toen? Men heeft zich op hooger gerechtshof beroepen. Maar zou er veel hoop zijn daar verandering der uitspraak van het lagere gerechtshof te erlangen? Zou men niet beter een nieuwen naam kunnen kiezen?

Om over deze vragen te beslissen werd de vijfde algemeene synode der Presbyterian Church of America tezamen geroepen. De vergadering

had plaats op 9 Februari in een der gebouwen van Westminster Seminary. Er waren 55 afgevaardigden tegenwoordig. Het duurde niet lang of men was besloten het beroep op hooger gerechtshof te laten vallen. Men was algemeen van meening, dat het hopeloos werk zou zijn en men dus geld zou verkristen.

Maar een nieuwen naam te kiezen had heel wat in. Daar was men het zoo maar niet over eens. Er werden een stuk of tien namen voorgesteld. Het debat trok zich spoedig samen op de volgende vier: The Orthodox Presbyterian Church, The Protestant Presbyterian Church of America, The Presbyterian and Reformed Church, en The Evangelical Presbyterian Church. Men had gehoopt te vijf uur 's namiddags klaar te zijn. Er zou 's avonds een samenkomst van oud-studenten van Westminster gehouden worden. Het was echter twaalf uur middernacht, voordat de zittingen der synode geëindigd waren. De nieuwe naam, The Orthodox Presbyterian Church, zal op 15 Maart den naam Presbyterian Church of America, vervangen.

Of de Presbyterian Church in the U. S. A. ons nu nog weer voor het gerecht zal dagen staat nog te bezien. Er bestaat wel kans op. Als dit geschiedt zal de zaak, dunkt me, wel voor het hoogste gerechtshof des lands komen voor dat men toegeeft. De nieuwe naam is immers zoo verschillend van den naam der oude kerk dat men met geen schijn van billijkheid het proces kan voeren. Vrijheid van godsdienst zou men dan met voeten trachten te vertreden.

Inmiddels gaat het werk der nieuwe kerk langzaam maar zeker vooruit. In The Presbyterian Guardian, het blad, waar Dr. Machen bij zijn dood redacteur van was, bevat in het Februari-nummer een opgaaf van statistieken, waarvan ik bij dezen iets weergeef. Het getal belijdende leden der nieuwe kerk bedraagt 4225. Er zijn 60 gemeenten en 99 predikanten. Men legt zich, zooals te begrijpen is, veel op de inwendige zending toe.

Zeer ontmoedigend is de houding van de vele Fundamentalisten en ook Gereformeerden, die in de oude kerk zijn achtergebleven. De League of Faith, een organisatie, waarvan Drs. Macartney en Craig vooraanstaande leiders zijn, doet zowat niets meer. Men schijnt geen weldoordacht plan van actie te bezitten.

En wat de eigenlijke Fundamentalisten betreft, mag ik verwijzen naar een artikel van Dr. Barnhouse in The Presbyterian van 16 Februari dat tot titel draagt: „Een Christen blijft in de Kerk“. Hij vertelt, hoe iemand hem onlangs verhaalde dat er onder de separatisten meer vreugde is over een proseliet uit de oude kerk dan over negen en negentig zondaars die bekeerd zijn uit het heidendom. En dan voegt hij hieraan toe, dat hij, alsook anderen, in de kerk zijn gebleven omdat God hen daar geplaatst heeft. Verder verdedigt hij zijn eigen standpunt niet. Hij geeft zijn lezers echter een brief te lezen van een jonge vrouw die, niettegenstaande herhaald aandringen zich toch bij de nieuwe kerk te voegen, in de oude kerk is gebleven. Naar het schijnt, is Dr. Barnhouse het ten volle met deze jonge vrouw eens. Het argument van dezen brief is wel echt fundamentalistisch.

De jonge vrouw schrijft aan een vriendin. Ze dient deze vriendin van antwoord en geeft haar reden waarom ze in de oude kerk blijft.

Ze heeft, zegt ze, zoo pas het tweede boek der Kronieken doorgelezen. Daaruit heeft ze veel geleerd van toepassing op het onderhavige geval. Ten eerste verneemt zij uit 2 Kronieken 11:4, dat de scheiding van Juda en Israël van den Heere is. Dan verder ziet ze dat Israël de getrouwe priesters en levieten uitwierp en dat anderen, die den Heere vreesden, hen volgden naar Jeruzalem. 2 Kron. 11:13-16. Verder merkt zij op dat de toorn des Heeren over Juda kwam omdat het met Israël meeding in oorlog en in handel. (2 Kron. 18:3; 19:2 en 20:35-37).

Tot dusver scheen de vergelijking haar in de richting der nieuwe kerk te wijzen. Maar bij verdere studie toonde de Heere haar de keerzijde van dit alles. Ten eerste, zegt ze, hoewel de scheiding van den Heere was, zag God Juda en Israël toch aan als broederen. (2 Kron. 11:4). Ten tweede, hoewel vele der geloovigen, onder wie ook de Priesteren en Levieten, van Israël naar Juda togen, waren er toch nog geloovigen in Israël en deed God zelfs profeten onder hen opstaan. Denk slechts aan Elia. Wat zeide God tot Elia, toen hij vlood, eerst naar Juda, en daarna naar de wildernis? Zeide God tot Elia: „Goed zoo, Elia, Israël is afvallig en gij leeft in zonde zoolang gij in Israël blijft — Juda is de plaats voor alle ware geloovigen?“. In het geheel niet. Hij zeide: „Wat doet gij hier, Elia? (1 Koningen 19:9, 13). Ga terug“. Verder gaf God hem werk in Israël te doen. Ten derde, hoewel „God niet met Israël is“ (2 Kron. 25:7), was hij wel terdege met Elisa, en hoewel Juda niet tezamen met en voor Israël mocht oorlog, mocht het ook niet tegen Israël strijden (2 Kron. 11:4). Verder werd koning Hizkia geboden voor gansch Israël te offeren (2 Kron.

29:24). Ook het Paasche. Uit dit alle. God verlaten. Israël noem. Israël uitspra. in genade o. is gisteren, Hebl. gij manend ha. zijn als Abra van één gelo. zij. God wild. Dan dient was dat de de bitterheid gelijking. Er dat Samaria begaan (Eze hier de verg

Commentar staaltje van mentalistisc 266 redeneer met een vals menschen te kerk waar C vertreden, te

STEM

M.

Een enkele Adviessticht De doelstel niet zuiver e Doel is (a adviezen te v economische Zij kan he van overeenl Eenerzijds lang verleend De vraag zaak worder advies blij werk doen), tijk wijst uit stelling er z direct, 't zij i trole door o heeft dat eig node niet u (art. 7).

Wat de ad duidelijk. In de consequet zonder beden De stichtli sluiten van door tussche keisersfirma als subagen Plaatselijke roepmakela kleine provi agenten mes den dus pro schakeld. En waart staan? Cons door collecti aelijke bran ling verleen enz., collecti Zeer tere „Kerkblad i wel aan het ken is niet i doen aan d Adviessticht Maar wanni en adressen rein“.

Ik zou da dan ook me volle 100 p zekeringsde zig te zijn, sproken cir eenzijdige en noemen; he de „provinie inderdaad d wel voor h Zou het haar bakke Van twee nitaluitend vies, of ze bureau“ en Zeist.